

วารสารธรรมเพื่อชีวิต

JOURNAL OF DHAMMA FOR LIFE

ISSN: 2822-048X

<https://soo8.tci-thaijo.org/index.php/dhammalife/index>

Original Research Article

A Developmental Study on Enhancing Secondary School Students' Chinese Listening and Speaking Skills through Virtual Scenario-Based Learning Skills

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนเพื่อส่งเสริมทักษะในการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษา

Chanyapak Tocharoenbodee^{1*}, & Li Yinsheng²

ชัยญักดิ์ โตเจริญบดี^{1*}, & Li Yinsheng²

ARTICLE INFO

Name of Author &
Corresponding Author: *

1. Chanyapak Tocharoenbodee*

ชัยญักดิ์ โตเจริญบดี

Faculty of Liberal Arts, Huachiew
Chalermprakiet University, Thailand.
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระ
เกียรติ

Email: chanyapak.t@chula.ac.th

2. Li Yinsheng

School of Liberal Arts, Guangxi University,
P. R. China
Email: lys31199@126.com

คำสำคัญ:

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน,
การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบ
เสมือน, ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด

Keywords:

Chinese Instructional Model,
Virtual Scenario-Based Learning,
Listening Skills, Speaking Skills

Article history:

Received: 11/06/2025

Revised: 12/09/2025

Accepted: 15/11/2025

Available online: 17/12/2025

How to Cite:

Tocharoenbodee, C. & Yinsheng, L.
(2026). A Developmental Study on
Enhancing Secondary School Students'
Chinese Listening and Speaking Skills
through Virtual Scenario-Based Learning
Skills. *Journal Dhamma for Life*, 32(1),
75-94.

ABSTRACT

This research aimed to: (1) develop a virtual scenario-based learning management model to enhance Chinese listening and conversational speaking skills in daily life among secondary school students, (2) compare students' Chinese listening and speaking skills before and after learning through the virtual scenario-based learning model, (3) compare the Chinese listening and speaking skills of students taught through the virtual scenario-based learning model with those taught through conventional instruction, and (4) present an effective virtual scenario-based learning management model for Chinese language learning.

This study employed a quasi-experimental research design. The sample consisted of 68 Grade 9 students from a secondary school under the Ministry of Higher Education, Science, Research and Innovation in Bangkok during the 2024 academic year. The participants were selected using simple random sampling and divided into an experimental group (n = 34), which received instruction through virtual scenario-based learning, and a control group (n = 34), which received conventional instruction. The research instruments included (1) eight lesson plans based on virtual scenario-based learning with an index of item-objective congruence of 0.96, and (2) a Chinese listening and speaking skills test. Listening skills were assessed in terms of main idea comprehension, vocabulary and sequence understanding, conversational response, and narrative retelling. Speaking skills were evaluated based on

ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย
Thai Journal Citation Index Centre

<https://soo8.tci-thaijo.org/index.php/dhammalife/index>

fluency, grammatical accuracy and vocabulary use, communicative effectiveness, and pronunciation, including intonation and non-verbal expression. Data were analyzed using mean, standard deviation, and t-test. The research findings revealed that (1) the post-test mean scores of Chinese listening and speaking skills of the experimental group were significantly higher than the pre-test scores at the .05 level, and (2) the post-test mean scores of the experimental group were significantly higher than those of the control group at the .05 level. The results indicate that the virtual scenario-based learning management model effectively enhances students' Chinese listening and conversational speaking skills in daily life and is more effective than conventional teaching methods.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือน เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา (2) เปรียบเทียบทักษะการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือน และ (3) เปรียบเทียบทักษะการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ รวมทั้ง (4) นำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

การวิจัยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2567 จำนวน 68 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 34 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือน จำนวน 8 แผน ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.96 และ (2) แบบทดสอบทักษะการฟัง–การพูดภาษาจีนในชีวิตประจำวัน โดยทักษะการฟังประกอบด้วย การจับประเด็น ความเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ การตอบโต้บทสนทนา และการเล่าเรื่องจากการฟัง ส่วนทักษะการพูดประกอบด้วย ความคล่องแคล่ว ความถูกต้องทางไวยากรณ์และคำศัพท์ การสื่อสาร และการออกเสียง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ (t-test) ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะการฟัง–การพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) คะแนนทักษะการฟัง–การพูดของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนสามารถส่งเสริมทักษะการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีผลดีกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

บทนำ

ในปัจจุบันการเรียนภาษาจีนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในบริบทของชีวิตประจำวันและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในประเทศไทยและระดับนานาชาติ ภาษาจีนไม่ได้เป็นเพียงภาษาต่างประเทศที่มีผู้พูดมากที่สุดในโลก (Languages of the World ,26th Edition, 2023) แต่ยังมีบทบาทสำคัญในด้านเศรษฐกิจ การค้า การศึกษา และการท่องเที่ยว ซึ่งจะสังเกตได้ว่าในชีวิตประจำวันของเราจะพบเจอภาษาจีนในแทบทุกสถานที่ เช่น ป้ายบอกทาง ข้อมูลในรถไฟฟ้า ห้างสรรพสินค้า สนามบิน หรือสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญต่าง ๆ โดยมักมีข้อความภาษาจีนปรากฏควบคู่กับภาษาไทยและอังกฤษ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางเข้ามาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2566) การนี้ถ้ามีทักษะการสื่อสารภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพในสภาพแวดล้อมที่หลากหลาย ในการเดินทาง การทำงาน หรือการเรียนต่อทั้งในประเทศไทย ประเทศจีน หรือประเทศอื่นที่ ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาราชการ จะส่งผลต่อการสร้างโอกาสทางอาชีพ เนื่องจากผู้ที่มีความสามารถด้านภาษาจีนมีแนวโน้มที่จะได้รับการจ้างงานในตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ การท่องเที่ยว ธุรกิจออนไลน์ และการศึกษานานาชาติ ซึ่งมีความต้องการคนที่สามารถสื่อสารภาษาจีนได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในบริษัทที่มีความร่วมมือกับจีนหรืออยู่ในเครือของบริษัทจีน (Tourism Authority of Thailand, 2568 ออนไลน์)

จากข้อมูลดังกล่าวการศึกษาไทยให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาจีน โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายให้โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุกแห่งต้องเปิดสอนภาษาจีน เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนในการสื่อสารในโลกยุคใหม่ที่มีการเชื่อมโยงระหว่างประเทศมากขึ้น (Mgrronline, 2548 ออนไลน์ 2568) ถึงแม้การศึกษาไทยจะมีนโยบายสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในทุกโรงเรียนมากเพียงใด แต่นักเรียนก็ยังไม่สามารถนำทักษะมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ (อัญชลีการ์ ชันติ และคณะ, 2562) สอดคล้องกับ ธัญญรัตน์ มะลาศรี (2563) กล่าวว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ขาดความรู้ความเข้าใจภาษาจีน ไม่สามารถสื่อสารได้ ซึ่งทักษะการสื่อสารภาษาจีนประกอบไปด้วย 4 ทักษะ คือ ทักษะด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน(BINGLING ZHONG, 2019) โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด เป็นหัวใจสำคัญในการสื่อสาร (Wang, H. ,2020) สอดคล้องกับ Rivers and Temperley (1978) และ Bowen et al. (1985) ได้กล่าวไปในทิศทางเดียวกันว่า ความเหมาะสมในการจัดอันดับการเรียนรู้ทักษะทางภาษาของผู้ที่เรียนภาษาที่สองจะต้องเป็นไปตามนี้ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด หลังจากนั้นจึงเป็นทักษะการอ่านและการเขียนตามลำดับ

จากการศึกษาข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน และควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมเป็นระบบถูกต้องและต่อเนื่อง และผลการศึกษาพบว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนมีความเหมาะสมในการนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะ

ศึกษา การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนเพื่อส่งเสริมทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษาเพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูและนักวิชาการที่สนใจในการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนเพื่อส่งเสริมทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อไป

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน รวมถึงแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือน เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยและการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา

แนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการออกแบบอย่างเป็นระบบ โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์และความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ภายใต้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนและสาระการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้ การเรียนรู้ภาษาจีนไม่เพียงมุ่งเน้นความรู้ด้านภาษาเท่านั้น แต่ยังมุ่งพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ และการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 ประการ ได้แก่ หลักการของรูปแบบ วัตถุประสงค์ของรูปแบบ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลของรูปแบบ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางและกรอบการจัดการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีระบบและชัดเจน หลักการของรูปแบบช่วยกำหนดแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้เป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ของรูปแบบเป็นเป้าหมายที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ช่วยให้การเรียนรู้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมกับผู้เรียน ขณะที่การประเมินผลของรูปแบบเป็นเครื่องมือสำคัญในการตรวจสอบความก้าวหน้าและประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบทั้งหมดนี้จึงเป็นแนวทางสำคัญในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนให้เกิดประสิทธิภาพและสอดคล้องกับเป้าหมายของการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน (ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่, 2566; คุณาพร มีเจริญ, 2563)

แนวคิดเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน

ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนถือเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด และเป็นหัวใจหลักของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาทักษะทั้งสองด้านนี้จึงมีบทบาทสำคัญต่อความสามารถในการใช้ภาษาจีนของผู้เรียนอย่างแท้จริง ทักษะการฟังเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ภาษา ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 ประการ ได้แก่ ความสามารถในการฟังและจับประเด็นสำคัญจากเนื้อหาที่ได้ยิน ความเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราว ความสามารถในการตอบโต้หรือมีปฏิสัมพันธ์ในบทสนทนา และความสามารถในการเล่าเรื่องหรือถ่ายทอดข้อมูลจากสิ่งที่ได้ฟังมาอย่างถูกต้องและครบถ้วน องค์ประกอบเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและนำไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้อง ในขณะเดียวกัน ทักษะการพูดก็เป็นอีกหนึ่งทักษะที่สะท้อนความสามารถในการใช้ภาษาอย่างชัดเจน โดยประกอบด้วย 4 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการใช้ภาษา ความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการเลือกใช้คำศัพท์ ความสามารถในการสื่อสารและการเลือกใช้รูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมถึงการออกเสียง น้ำเสียง การควบคุมเสียงหนัก-เบา และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการสื่อสาร องค์ประกอบเหล่านี้ช่วยเสริมให้การสื่อสารมีความชัดเจน น่าสนใจ และเกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ปัญหาด้านการสื่อสารภาษาจีนของผู้เรียนไม่ได้เกิดจากการขาดความรู้ทางภาษาเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีปัจจัยด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขาดความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาจีน คุณาพร มีเจริญ (2563) ระบุว่า ความไม่มั่นใจเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนไม่กล้าใช้ภาษา และสอดคล้องกับแนวคิดของ Wang, H. (2020) ที่ชี้ให้เห็นว่า ความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาจีนทำให้ผู้เรียนหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาจริง ส่งผลให้ขาดโอกาสในการฝึกฝน และลดแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในระยะยาว

ดังนั้น การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนจึงควรมุ่งเน้นการออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยสร้างความมั่นใจ ลดความวิตกกังวล และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาจีนอย่างต่อเนื่องในบรรยากาศที่ปลอดภัยและเป็นมิตร ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ (2566) เสนอว่า การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการฝึกพูดผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ สร้างความมั่นใจ และรู้สึกกล้าใช้ภาษาจีนมากยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนอย่างยั่งยืนในที่สุด

แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือน เป็นแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนผ่านการจำลองสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง โดยอาศัยเทคโนโลยีและระบบออนไลน์เป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดสถานการณ์ดังกล่าว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากการเผชิญปัญหา การตัดสินใจ และการแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเอื้อต่อการเรียนรู้

แนวคิดนี้ช่วยให้การเรียนรู้ไม่จำกัดอยู่เพียงในห้องเรียน แต่สามารถขยายไปสู่โลกเสมือนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นและมีความหมาย (Murniza Muhamad, 2012)

การจัดการเรียนรู้ในลักษณะนี้มีจุดเด่นสำคัญหลายประการ โดยเฉพาะในด้านการประหยัดเวลาและงบประมาณในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ผู้เรียนสามารถทดลองใช้ภาษา สื่อสาร และแสดงบทบาทตามสถานการณ์ได้โดยไม่ต้องกังวลต่อความผิดพลาดมากนัก ส่งผลให้ลดความวิตกกังวลจากการสื่อสารในสถานการณ์จริง และช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน เมื่อผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้น ทักษะการฟังและการพูดก็จะพัฒนาไปอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดการใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากสถานการณ์จำลองที่สอดคล้องกับบริบทในชีวิตจริง เพื่อฝึกซ้อมการสื่อสารและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ก่อนนำความรู้และทักษะที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดนี้ประกอบด้วยขั้นตอนที่เป็นระบบ เริ่มตั้งแต่ขั้นเตรียมการ ซึ่งผู้สอนวางแผนและเตรียมเนื้อหาให้เหมาะสม ต่อด้วยขั้นนำเสนอสถานการณ์เป็นฐานและแนวทางปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจบริบทและเป้าหมายของกิจกรรม จากนั้นเป็นขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมอย่างชัดเจน ขั้นแสดงหรือปฏิบัติกิจกรรมตามสถานการณ์เป็นช่วงที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ตามด้วยขั้นอภิปรายร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นสะท้อนผลการเรียนรู้ และสุดท้ายคือขั้นสรุปและประเมินผล เพื่อรวบรวมองค์ความรู้และพัฒนาการของผู้เรียน (Zhong, 2019; Errington, 2010; Kindley, 2002)

จากแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือน ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนควบคู่ไปกับการเสริมสร้างความมั่นใจในการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาว

กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิดทฤษฎีในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีน 1. แนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน 2. แนวคิดใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือน	รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือน
ทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของ ทักษะการฟัง 1) ด้านฟังและสามารถจับประเด็นได้ 2) ด้านเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ 3) ด้านการตอบโต้บทสนทนา 4) ด้านการเล่าเรื่องจากการฟัง ทักษะการพูด 1) ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา/ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติ 2) ด้านความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ 3) ด้านการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้ 4) ด้านการออกเสียงน้ำเสียงที่ใช้มีการควบคุมเสียงหนัก-เบา และการใช้ภาษาท่าทาง	

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนที่มีต่อความสามารถในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัศึกษาก่อนและหลังเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาที่เรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนกับนักเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาที่เรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนกับนักเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ

4. เพื่อนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนที่มีต่อความสามารถในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนมีทักษะการฟังภาษาจีนในชีวิตประจำวันหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการทดลองมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีรายละเอียดของระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

ประเภทการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ดำเนินการเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามปกติ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2566 สังกัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 68 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกโรงเรียนแบบเจาะจง (Purposive Selection) จากนั้นผู้วิจัยสุ่มเลือกห้องเรียนด้วยวิธีการสุ่มแบบยักกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 34 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 34 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาพลศึกษาโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือน จำนวน 8 แผน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ได้แก่

- 1) ขั้นเตรียมการ
- 2) ชี้นำเสนอสถานการณ์เป็นฐานและแนวทางปฏิบัติ
- 3) ชี้นำมอบหมายบทบาทให้กับผู้เรียน
- 4) ขั้นแสดงสถานการณ์
- 5) ชี้นำอภิปราย
- 6) ขั้นสรุปและประเมินผล

แผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวได้รับการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และความเหมาะสมของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ จากนั้นนำผลการพิจารณามาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การยอมรับค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (Rovinelli & Hambleton, 1977) ผลการตรวจสอบพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.90

จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 34 คน เพื่อศึกษาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และระยะเวลาที่ใช้ ก่อนนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์และเหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริงในการวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ประเมินจากองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ

- 1) การฟังและจับประเด็นสำคัญ
- 2) ความเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์
- 3) การตอบโต้บทสนทนา
- 4) การเล่าเรื่องจากการฟัง

แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ประเมินจากองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ

- 1) ความคล่องแคล่วและความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์
- 2) การสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้
- 3) การออกเสียงและการควบคุมระดับเสียง
- 4) การใช้ภาษาท่าทาง

เครื่องมือทั้งสองฉบับได้รับการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงตามวัตถุประสงค์ของเครื่องมือ และนำผลการพิจารณามาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.96, 0.92, 0.96 และ 0.92 ตามลำดับ

จากนั้นนำแบบวัดทักษะการฟังและการพูดไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ พบว่ามีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.85, 0.92, 0.90 และ 0.83 ตามลำดับ

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน การฟัง แยกตามองค์ประกอบของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

องค์ประกอบ การฟัง	กลุ่ม	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
		Mean	SD	Mean	SD
ฟังและสามารถจับประเด็นได้	กลุ่มทดลอง (n=34)	2.061	1.37	3.394	1.43
	กลุ่มควบคุม (n=34)	1.94	1.029	2.03	0.684
เข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์	กลุ่มทดลอง (n=34)	2.182	1.67	4.061	1.22
	กลุ่มควบคุม (n=34)	1.97	1.075	2.30	0.770
การตอบโต้บทสนทนา	กลุ่มทดลอง (n=34)	4.091	0.79	4.424	1.18
	กลุ่มควบคุม (n=34)	2.82	1.185	3.09	1.182
การเล่าเรื่องจากการฟัง	กลุ่มทดลอง (n=34)	3.424	1.00	3.939	0.94
	กลุ่มควบคุม (n=34)	2.64	1.475	3.00	0.901

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยการฟัง องค์ประกอบ ด้านฟังและสามารถจับประเด็นได้ กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.061, 3.394 ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 1.94, 2.03 คะแนนตามลำดับ ด้านเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.182, 4.061 ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 1.97, 2.30 คะแนนตามลำดับ ด้านการตอบโต้บทสนทนา กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 4.424, 4.091 ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.82, 3.09 คะแนนตามลำดับ ด้านการเล่าเรื่องจากการฟัง

กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 3.939, 3.424 ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.64, 3.00 คะแนนตามลำดับ

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน การฟัง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง จำแนกตามองค์ประกอบของการฟัง

องค์ประกอบ	กลุ่ม	ระยะเวลา	Mean	SD	t	P
ฟังและสามารถ จับประเด็นได้	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	2.061	1.37	-4.804	<.001
		หลังทดลอง	3.394	1.43		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	1.94	1.029	-0.407	0.343
		หลังทดลอง	2.03	0.684		
เข้าใจคำศัพท์ และลำดับ เหตุการณ์	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	2.182	1.67	-6.762	<.001
		หลังทดลอง	4.061	1.22		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	1.97	1.075	-1.34	0.095
		หลังทดลอง	2.30	0.770		
การตอบโต้บท สนทนา	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	4.091	1.18	-2.152	.02
		หลังทดลอง	4.424	0.79		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	2.82	1.185	-0.902	0.187
		หลังทดลอง	3.09	1.182		
การเล่าเรื่องจาก การฟัง	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	3.424	0.94	-2.362	.012
		หลังทดลอง	3.939	1.00		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	2.64	1.475	-1.184	0.123
		หลังทดลอง	3.00	0.901		

* $p < .05$

ค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังด้านฟังและสามารถจับประเด็นได้ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านฟังและสามารถจับประเด็นได้ ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 2.061 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 1.94 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านฟังและสามารถจับประเด็นได้ ของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านฟังและสามารถจับประเด็นได้ ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 3.394 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.03 คะแนน และค่าเฉลี่ย

ค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังด้านเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 2.182 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 1.97 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ ของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านเข้าใจคำศัพท์และลำดับเหตุการณ์ ของนักศึกษากลุ่มทดลองเท่ากับ 4.061 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.30 คะแนน

ค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังด้านการตอบโต้บทสนทนาของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการตอบโต้บทสนทนาของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 4.091 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.82 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการตอบโต้บทสนทนา ของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการตอบโต้บทสนทนา ของนักศึกษากลุ่มทดลองเท่ากับ 4.424 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 3.09 คะแนน

ค่าเฉลี่ยคะแนนการฟังด้านการเล่าเรื่องจากการฟัง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการเล่าเรื่องจากการฟัง ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 3.424 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.64 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการเล่าเรื่องจากการฟัง ของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการเล่าเรื่องจากการฟัง ของนักศึกษากลุ่มทดลองเท่ากับ 3.939 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 3.00 คะแนน

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยของคะแนน การพูด แยกตามองค์ประกอบของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง ดังตารางที่ 3

องค์ประกอบ การพูด	กลุ่ม	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
		Mean	SD	Mean	SD
ความคล่องแคล่วของ การใช้ภาษา/ความ ต่อเนื่องและความเป็น ธรรมชาติ	กลุ่มทดลอง (n=34)	1.727	1.13	3.636	1.06
	กลุ่มควบคุม (n=34)	1.939	0.827	2.061	0.747
	กลุ่มทดลอง (n=34)	3.576	1.12	4.000	0.79
	กลุ่มควบคุม	2.333	1.080	2.576	

องค์ประกอบ การพูด	กลุ่ม	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
		Mean	SD	Mean	SD
ความถูกต้องตามหลัก โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์	(n=34)				1.226
การสื่อสารและ รูปแบบภาษาที่ใช้	กลุ่มทดลอง (n=34)	2.333	1.38	3.576	1.28
	กลุ่มควบคุม (n=34)	2.515	1.093	2.818	1.185
การออกเสียงน้ำเสียง ที่ใช้มีการควบคุมเสียง หนัก-เบา และการใช้ ภาษาท่าทาง	กลุ่มทดลอง (n=34)	3.515	1.15	3.697	1.29
	กลุ่มควบคุม (n=34)	2.182	1.286	2.485	1.034

จากตารางที่ 3 พบว่า ค่าเฉลี่ย การพูด องค์ประกอบ ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติ กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 1.727, 3.636 ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 1.939, 2.061 คะแนนตามลำดับ ด้านความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 3.576, 4.000 ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.333, 2.576 คะแนนตามลำดับ ด้านการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้ กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.333, 3.576 ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.515, 2.818 คะแนนตามลำดับ ด้านการออกเสียงน้ำเสียงที่ใช้มีการควบคุมเสียงหนัก-เบา และ การใช้ภาษาท่าทาง กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 3.515, 3.697ตามลำดับ กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 2.182, 2.485 คะแนนตามลำดับ

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน การพูด ของนักเรียนกลุ่มทดลองและเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง จำแนกตามองค์ประกอบของการพูด

องค์ประกอบ	กลุ่ม	ระยะเวลา	Mean	SD	t	P
ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา/ความต่อเนื่องและความ	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	1.727	1.13	-7.833	<.001
		หลังทดลอง	3.636	1.06		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	1.939	0.827	-0.611	0.273
		หลังทดลอง	2.061	0.747		
ความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	3.576	1.12	-2.077	.023
		หลังทดลอง	4.000	0.79		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	2.333	1.080	-1.092	0.142
		หลังทดลอง	2.576	1.226		
การสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	2.333	1.38	-4.512	<.001
		หลังทดลอง	3.576	1.28		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	2.515	1.093	-1.122	0.142
		หลังทดลอง	2.818	1.185		
การออกเสียงน้ำเสียงที่ใช้มีการควบคุมเสียงหนัก-เบา และการใช้ภาษาทำทาง	กลุ่มทดลอง	ก่อนทดลอง	3.515	1.15	-0.683	.25
		หลังทดลอง	3.697	1.29		
	กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	2.182	1.286	-1	0.162
		หลังทดลอง	2.485	1.034		

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยคะแนนคะแนน การพูด ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติ ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 1.727 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 1.939 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติ ของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความคล่องแคล่วของการใช้

ภาษา/ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติ ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 3.636 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.061 คะแนน

ค่าเฉลี่ยคะแนนคะแนน การพูด ด้านความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ของ นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ของนักเรียน กลุ่มทดลองเท่ากับ 3.576 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.333 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ของ นักศึกษากลุ่มทดลองเท่ากับ 4.000 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.576 คะแนน

ค่าเฉลี่ยคะแนนคะแนน การพูด ด้านการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและ นักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของ คะแนนด้านการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้ ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 2.333 คะแนน กลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.515 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้ ของนักเรียนหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่ใช้ ของนักศึกษากลุ่มทดลองเท่ากับ 3.576 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.818 คะแนน

ค่าเฉลี่ยคะแนนคะแนน การพูด ด้านการออกเสียงน้ำเสียงที่ใช้มีการควบคุมเสียงหนัก-เบา และการใช้ ภาษาท่าทาง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการออกเสียงน้ำเสียงที่ใช้มีการควบคุมเสียงหนัก-เบา และการ ใช้ภาษาท่าทางฟัง ของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 3.515 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.182 คะแนน ค่าเฉลี่ย ของคะแนนด้านการออกเสียงน้ำเสียงที่ใช้มีการควบคุมเสียงหนัก-เบา และการใช้ภาษาท่าทางของนักเรียนหลัง การทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการออกเสียงน้ำเสียงที่ ใช้มีการควบคุมเสียงหนัก-เบา และการใช้ภาษาท่าทาง ของนักศึกษากลุ่มทดลองเท่ากับ 3.697 คะแนน กลุ่มควบคุมเท่ากับ 2.485 คะแนน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้จากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบ เสมือน และศึกษาผลของรูปแบบดังกล่าวที่มีต่อความสามารถในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนใน ชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษา รวมถึงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบที่ พัฒนาขึ้นกับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

ผลของการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนต่อความสามารถในการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มทดลอง

จากผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในภาพรวมและรายองค์ประกอบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นฉากสถานการณ์ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันผ่านระบบเสมือน ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในบริบทที่มีความหมาย (meaningful context) และเปิดโอกาสให้เกิดการฝึกซ้ำอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการรับรู้ภาษา (listening comprehension) และการผลิตภาษา (spoken production) ได้ดียิ่งขึ้น ผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Gao (2016), Luoma (2004) และ Brown (2004) ที่ระบุว่า การเรียนภาษาจะเกิดพัฒนาการอย่างเป็นลำดับจากการฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะเมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับการสื่อสารจริง

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม

สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการปกติ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนหลังการทดลองไม่แตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในภาพรวมและรายองค์ประกอบ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติยังไม่สามารถส่งเสริมพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดสนทนาได้อย่างชัดเจน ผลดังกล่าวอาจเกิดจากลักษณะการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นเนื้อหาหรือแบบฝึกหัดเชิงโครงสร้างมากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง ทำให้นักเรียนมีโอกาสดูฝึกทักษะการฟังและการพูดในบริบทที่จำกัด ส่งผลให้พัฒนาการทางภาษายังไม่เด่นชัด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการด้านการสอนภาษา ที่ชี้ให้เห็นว่าการขาดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาจริงจะจำกัดการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการฟัง–การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในภาพรวมและทุกรายองค์ประกอบ ผลการวิจัยดังกล่าวยืนยัน

ว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนมีประสิทธิภาพสูงกว่าวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีน ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานของ Dalgarno และ Lee (2010) และ Radianti et al. (2020) ที่ระบุว่า สภาพแวดล้อมการเรียนรู้เสมือนจริงช่วยสนับสนุนการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (experiential learning) ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสถานการณ์และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Murniza (2012) ที่กล่าวว่าการเรียนภาษาจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง รวมถึงแนวคิดของ Richards และ Rodgers (2014) ที่ชี้ว่า การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ให้ใกล้เคียงกับการสื่อสารจริงจะช่วยส่งเสริมทักษะการฟัง การพูด และการสนทนาให้พัฒนาไปอย่างเป็นธรรมชาติและยั่งยืน

การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือน

จากผลการวิจัยทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือน ที่พัฒนาขึ้นนั้น มีความเหมาะสมและมีศักยภาพสูงในการนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา โดยรูปแบบการเรียนรู้นี้ช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาส ฝึกฝนและพัฒนาทักษะการฟังและการพูดสนทนาในสถานการณ์จำลองของชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นทักษะสำคัญสำหรับการสื่อสารภาษาต่างประเทศในศตวรรษที่ 21 การเรียนรู้ผ่าน ฉากสถานการณ์เสมือนจริง ยังช่วยสร้าง ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับการใช้ภาษาจริง ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในบริบทและการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้น ความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนรู้ เนื่องจากนักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกิจกรรมการสื่อสารจริง

ดังนั้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานผ่านระบบเสมือนจึงสามารถสรุปได้ว่า เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิผลและเหมาะสม สำหรับครูผู้สอนภาษาจีนในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนอย่างครบวงจร และสามารถต่อยอดสู่การเรียนรู้ภาษาในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุป

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังและการพูดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนเพื่อส่งเสริมทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน และค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีดังนี้ นักศึกษามีทักษะในการฟังและการพูดสนทนาภาษาจีนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนทักษะในการฟังก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลางและหลังการทดลองอยู่ในระดับดี ส่วนทักษะการพูด-สนทนาภาษาจีน ก่อนการทดลองอยู่ในระดับพอใช้ หลังการทดลองอยู่ในระดับดี ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันหลังการทดลอง

ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนเพื่อส่งเสริมทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะในการฟังสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม โดยนักเรียนกลุ่มทดลอง มีทักษะในการฟังสนทนาภาษาจีนอยู่ในระดับดี ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมมีทักษะในการฟังสนทนาภาษาจีนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะในการฟังสนทนาภาษาจีนหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในทุกองค์ประกอบ

ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. การเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือน ด้วยการสร้างสถานการณ์ที่เสมือนเหตุการณ์จริงที่ต้องเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน สามารถส่งเสริมสุขทักษะการฟังการพูดได้เป็นอย่างดี เนื่องจากในแต่ละสถานการณ์ที่ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมนั้น ผู้เรียนได้ฝึกและได้สนทนาด้วยภาษาจีนใกล้เคียงกับเหตุการณ์จริงมากที่สุด อีกทั้งยังมีการสร้างฉากในระบบออนไลน์ประกอบให้ใกล้เคียงสถานที่จริงอีกด้วย และยังสามารถร่วมกิจกรรมได้พร้อม ๆ กันจำนวนหลาย นอกจากนี้ ยังเกิดความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย มีมนุษยสัมพันธ์ในกลุ่ม และระหว่างกลุ่มเพื่อนได้เป็นอย่างดี
2. การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนที่พัฒนาขึ้น ในชั้นการทดลอง พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมเป็นขั้นตอนที่สามารถพัฒนาและส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการแสดงเป็นการนำความรู้พื้นฐานของแต่ละบุคคลที่มีมาสื่อสารเพื่อเอาตัวรอดในสถานการณ์ที่ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารบอกผู้อื่นว่าตนเองต้องการอะไร รู้สึกอย่างไร จึงทำให้ผู้เรียนจะเกิดทักษะการใช้ภาษาจีนในด้านการฟังและการพูดที่ดีขึ้น
3. การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือน ไปประยุกต์ใช้ ควรให้ความสำคัญกับกิจกรรมที่นำไปใช้ในการสอนในแต่ละขั้นตอนด้วย ทั้งนี้เพื่อช่วยในการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน
4. ครูผู้สอนที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนเพื่อส่งเสริมทักษะในการฟัง-การพูดสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษา ไปประยุกต์ใช้ ควรศึกษาทำความเข้าใจหลักการ วัตถุประสงค์ วิธีการสอน และเทคนิคการสอนต่าง ๆ ในแต่ละขั้นตอนการเรียนการสอนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้เข้าใจ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้บรรลุผล ตามความต้องการ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การพัฒนากิจกรรมและสถานการณ์เสมือนให้หลากหลายยิ่งขึ้น ควรออกแบบสถานการณ์ในระบบเสมือนที่หลากหลายและครอบคลุมเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดในบริบทที่แตกต่างกัน และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ดียิ่งขึ้น
2. การประเมินผลทักษะการฟัง-การพูดอย่างเป็นระบบ การวิจัยครั้งต่อไปควรพัฒนามาตรการประเมินผลทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนอย่างชัดเจน เช่น การใช้เกณฑ์การประเมินที่เฉพาะเจาะจงสำหรับแต่ละสถานการณ์ เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียนอย่างเป็นรูปธรรม
- 3 การสนับสนุนครูผู้สอน ควรจัดทำคู่มือหรือแนวทางการสอนแบบละเอียดสำหรับครูผู้สอน เพื่อให้สามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ผ่านระบบเสมือนไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครอบคลุมหลักการ วัตถุประสงค์ วิธีการสอน และเทคนิคต่าง ๆ
4. การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ การวิจัยครั้งต่อไปควรสำรวจและทดลองใช้เทคโนโลยีเสมือนจริง (VR, AR) หรือระบบออนไลน์ที่มีฟังก์ชันใหม่ ๆ เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่สมจริงและเสริมสร้างความสนุกสนานให้กับผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2566). รายงานสถิตินักท่องเที่ยวต่างชาติ. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- คุณาพร มีเจริญ. (2563). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษา. *วารสารการศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*, 5(1), 12–25.
- ธัญญารัตน์ มะลาศรี. (2563). ปัญหาการเรียนภาษาจีนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา. *วารสารการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ*, 5(1), 23–38.
- ภัทรปภา ทองแห่งใหญ่. (2566). การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา: แนวทางการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลีการ์ ชันติ และคณะ. (2562). การพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา. *วารสารการศึกษา*, 10(2), 45–60.
- Bingling, Z. (2019). *Chinese language skills for communication*. [Online resource].
- Brown, H. D. (2004). *Language assessment: Principles and classroom practices (2nd ed.)*. Pearson Education.
- Bowent, R., et al. (1985). *Teaching second language skills: Principles and practices*. London: Longman.
- Dalgarno, B., & Lee, M. J. W. (2010). What are the learning affordances of 3-D virtual environments. *British Journal of Educational Technology*, 41(1), 10–32. <https://doi.org/10.1111/j.1467-8535.2009.01038.x>

- Errington, E. P. (2010). *Learning through simulated environments: Enhancing student engagement*. New York, NY: Routledge.
- Gao, X. (2016). *Teaching Chinese as a foreign language: Principles and practice*. Routledge.
- Kindley, R. (2002). Scenario-based learning in virtual environments. *Journal of Educational Technology*, 23(4), 15–23.
- Languages of the World. (2023). *26th edition*. New York: Routledge.
- Luoma, S. (2004). *Assessing speaking*. Cambridge University Press.
- Mgronline. (2005/2025). *Chinese language learning policy in secondary schools*. [Online]. Available from <https://www.mgronline.com>
- Murniza, I. (2012). Experiential learning in foreign language classrooms. *International Journal of Education*, 4(2), 45–52.
- Murniza Muhamad. (2012). Virtual scenario-based learning in education: A review. *International Journal of Education and Research*, 1(9), 1–12.
- Rianti, J., Majchrzak, T. A., Fromm, J., & Wohlgenannt, I. (2020). A systematic review of immersive virtual reality applications for higher education: Design elements, lessons learned, and research agenda. *Computers & Education*, 147, 103778. <https://doi.org/10.1016/j.compedu.2019.103778>
- Rivers, W., & Temperley, M. (1978). *A practical guide to the teaching of English as a second or foreign language*. Oxford: Oxford University Press.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). *Approaches and methods in language teaching (3rd ed.)*. Cambridge University Press.
- Tourism Authority of Thailand. (2025). *Chinese tourism trends in Thailand*. [Online].
- Wang, H. (2020a). *The importance of listening and speaking skills in Chinese language education*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.
- Wang, H. (2020b). Developing Chinese speaking and listening skills in secondary education: Challenges and strategies. *Journal of Language Teaching and Learning*, 10(2), 45–57.
- Zhong, Y. (2019). Scenario-based virtual learning: A pedagogical approach for language acquisition. *Asian Journal of Distance Education*, 14(1), 23–38.

